

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/622/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7611209320
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7611209320.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu E. J., X.. XX.X.XXXX, L. Y. R.M. XXX, právne zastúpeného JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 19 proti žalovaným 1) E. F., X.. X.X.XXXX, L. R. XXX a 2) A.. Š. R., X.. XX.XX.XXXX, L. F., L. XX, právne zastúpenému JUDr. Vladimírom Zeleňákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Letná 47, o neplatnosť kúpnej zmluvy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 18. júna 2015, č.k. 2C 99/2011-

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom určil, že Kúpna zmluva uzavretá 27. marca 2006 medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, predmetom ktorej bol predaj spoluvlastníckych podielov žalovaného v I. rade žalovanému v 2. rade, zapísaných: v čase uzavretia tejto zmluvy na LV č. XXXX, k.ú. Y. R. ako parcely registra „C“

- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere X XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere XX XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere X XXX m²,
- parc. č. XXXX - trvalé trávne porasty o výmere XXX m²,
- parc. č. XXXX/X - lesné pozemky o výmere I XXX m²,
- parc. č. XXXX/I - lesné pozemky o výmere X XXX m²,
- parc. č. XXXX/X - lesné pozemky o výmere XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere XXX m²,
- parc. č. XXXX/X - lesné pozemky o výmere XXX m²,

vedených pod L na mene predávajúceho v podiele XXX/XXX XX, ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku sú uvedené parcely registra „C“ zapísané na LV č. XXXX, k.ú. Y. R.

a ďalej zapísaných na LV č. XXX, k.ú. Y. R. ako parcely registra „C“

- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere X XXX XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere XX XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere XXX XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere X XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere X XXX m²,
- parc. č. XXXX - lesné pozemky o výmere I XXX m²,

- parc. č. XXXX - trvalé trávne porasty o výmere XX m², vedených pod L na meno predávajúceho v podiele XXX/XX XXX, je v tejto časti neplatná a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. B. vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté osobitným uznesením do XX dní od právoplatnosti rozhodnutia o veci samej.

X. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovaným vyslovenia absolútnej neplatnosti zvyšku právneho úkonu - F. zmluvy uzavretej XX. marca XXXX medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, predmetom ktorých bol predaj spoluvlastníckych podielov žalovaného v 1. rade žalovanému v 2. rade, zapísaných aktuálne na LV č. XXXX a LV č. XXX, katastrálne územie Y. R., pretože rozsudkom S. súdu R. X. Y. z XX. apríla XXXX, č. k. 5C/18/2009-113 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2011, č. k. 3Co 185/2010-143, ktorý nadobudol právoplatnosť 06. mája 2011, súd určil, že Kúpna zmluva uzavretá 27. marca 2006 medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, predmetom ktorej bol predaj spoluvlastníckych podielov žalovaného v 1. rade žalovanému v 2. rade, zapísaných na LV. č. XXXX a LV č. XXXX, katastrálne územie Y. R., je v tejto časti neplatná z dôvodu relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Predmetom vyššie uvedenej kúpnej zmluvy boli aj spoluvlastnícke podiely žalovaného v 1. rade, zapísané aktuálne na LV č. XXXX a LV č. XXX katastrálne územie Y. R.. Aj v týchto listoch vlastníctva je podielovým spoluvlastníkom aj žalobca. Je pravdou, že v kúpnej zmluve sú parcely č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/2, XXXX/1, XXXX, XXXX/X vedené ešte na LV č. XXXX katastrálneho územia Y. R., ale v súčasnosti sú už tieto parcely vedené na LV č. XXXX. Určením relatívnej neplatnosti vo vzťahu k listom vlastníctva č. XXXX a XXXX katastrálneho územia Y. R. predstavuje podiel žalovaného v X. rade výmeru XX,XX m² a X XXX,XX m², spolu 1 XXX,XX m². C. neplatnosť právneho úkonu žalobca vzhliada v tom, že uzavretie kúpnej zmluvy v dôsledku určenej neplatnosti jej časti, odporuje zákonu a to ustanoveniu § 4 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločstvách. Po vyslovení, že kúpna zmluva je sčasti neplatná, došlo k rozdrobeniu podielu tak, že žalovaný v 1. rade v súčasnosti má podiel len s výmerou nižšou ako 2 000 m², t.j. len 1 305,82 m², čo v konečnom dôsledku znamená, že žalovaný v 1. rade nemohol žalovanému v 2. rade previesť platne len podiely vedené aktuálne na LV č. XXXX a XXX, pretože žalovanému v 1. rade ostal podiel menší ako stanovuje zákon a preto sa dožaduje určiť, že aj zvyšná časť kúpnej zmluvy je neplatná. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti aj zvyšku kúpnej zmluvy je v tom, že ako spoluvlastníkovi nehnuteľnosti zapísaných na LV č. XXX a XXXX prináleží predkupné právo, preto v prípade, že žalovaný v 1. rade bude podiely predávať, žalobca má záujem podiely odkúpiť.

3. Po vykonanom dokazovaní súd poukázal na ust. § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, platného a účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „O.s.p.“), na ust. § 34, § 35 ods. 1, § 37 ods. 1, 2, § 39, § 100 ods. 2 veta prvá, § 133 ods. 2, § 140 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ďalej na ustanovenie § 1, § 2 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, § 7, § 8 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločstvách v znení neskorších predpisov a zdôraznil, že predpokladom úspešnosti určovacej žaloby je, že žalobca má aktívnu vecnú legitimáciu a naliehavý právny záujem na jej určení. Ako prvé preto súd z vykonaného dokazovania vyvodil, že žalobca aktívne legitimovaným subjektom je. Je pravdou, že 27. marca 2006 žalobca nebol v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastníak podielov na prevádzaných nehnuteľnostiach, ako vlastníak bol na LV č. XXXX (dnes LV č. XXXX) a LV XXX zapísaný až po uzavretí predmetnej zmluvy na základe rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu Spišská Nová Ves č. R 18/2004-1 Še, zo dňa 16.10.2006, č. R 18/2004-2 Še, zo dňa 11.1.2007, č. R 18/2004 -3 Še, zo dňa 15.1.2007, č. R 18/2004-4 Še, zo dňa 17.1.2007, ktoré boli vydané na podklade žiadosti žalobcu zo dňa 15.3.2004 na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov. Súd je toho názoru, že žalobca sa nestal vlastníkom predmetných nehnuteľností právoplatnosťou rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemkom, ale svoje vlastníctvo k predmetným pozemkom de iure nikdy nestratil. Ak totiž došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku (Uznesenie Ústavného súdu SR z 20. júna 2006, sp. zn. III. ÚS 178/06). V dôsledku uvedeného žalobca má aktívnu legitimáciu na podaní predmetnej žaloby.

4. Naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu a aj tam, kde by sa bez tohto určenia žalobcovo právne postavenie stalo neistým (R 17/1972). Neistotu v právnom postavení subjektu zakladá tiež popieranie práva, a to aj v prípade, že objektívne je toto popieranie práva nedôvodné (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 2162/99, SR 5/2001). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu

SR, sp. zn. 2 Cdo 252/09, sp. zn. 4 Cdo 56/09, existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy, ktorej predmetom je nehnuteľnosť, treba posúdiť podľa stavu (právneho), aký tu je v čase vyhlásenia rozsudku, a nie v čase uzatvárania kúpnej zmluvy. Naliehavý právny záujem je daný aj vtedy, keď určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide, priaznivo (prípadne nepriaznivo) ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému. Toto priaznivé ovplyvnenie môže spočívať napr. v založení možnosti uplatnenia vlastného (zo zákona, prípadne zo záväzkového vzťahu) vynutiteľného práva k predmetu určenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 69/2003). Naliehavý právny záujem nemá iba ten, kto je účastný právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Niet žiadneho dôvodu, aby sa v prípadoch absolútnej neplatnosti zmluvy nemohla tejto neplatnosti dovoliť osoba na tejto zmluve nezúčastnená, pokiaľ by jej právne postavenie mohlo byť vyhovením žalobe na určenie neplatnosti zmluvy priaznivo dotknuté. Aktívne legitimovaný na podanie žaloby na určenie neplatnosti zmluvy je teda nielen účastník tejto zmluvy (jeho právny nástupca), ale aj každá osoba, na ktorej právne postavenie by deklarovanie tejto neplatnosti súdom mohlo mať priaznivý dopad. Toto priaznivé ovplyvnenie by malo spočívať v tom, že by jej zakladalo, či umožňovalo s poukazom na túto deklaráciu uplatniť vlastné vynutiteľné práva s predmetom neplatnej zmluvy súvisiace. Z uvedeného súd vyvodil, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy ako to navrhoval, keďže v prípade úspechu v konaní bude ako vlastník predmetných nehnuteľností zapísaný žalovaný v 1. rade, čo mu umožní tieto nehnuteľnosti odkúpiť v rámci uplatnenia inštitútu predkupného práva podľa § 140 Občianskeho zákonníka v prípade, ak sa ich žalovaný v 1. rade rozhodne predať.

5. V ďalšom súd vyslovil názor, že absolútne neplatný je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť, a tým aj absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ide vtedy, ak svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo keď zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol. Pritom zákonom sa myslí nielen Občiansky zákonník, ale aj ďalšie právne predpisy, ktoré majú právnu silu zákona. O nedovolenosť a teda aj o absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide tiež v prípade, ak sa tento prieči dobrým mravom. Ide o prípady, keď účastník koná v rozpore so základnými, všeobecne uznávanými, v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadne vzťahov a konania medzi ľuďmi. Platnosť, či neplatnosť právneho úkonu sa posudzuje so zreteľom na okolnosti daného prípadu v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Súd má zato, že zmluva svojim obsahom odporuje zákonu, prieči sa dobrým mravom a nie je rozhodujúce, či účastníci o dôvode jej neplatnosti vedeli. Skutočnosť, že zmluva bola notárskym úradom preskúmaná a registrovaná, nebráni tomu, aby súd v občianskom konaní sám posúdil platnosť zmluvy v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, poprípade iných zákonných ustanovení. V čase podania návrhu žalobca bol jednoznačne vlastníkom špecifikovaných nehnuteľností, zo zákona požíva ochranu vlastníckeho práva, rozhodujúci je stav v čase rozhodovania veci a preto s prihliadnutím na rozpor s ustanovením § 4 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločnostiach, súd žalobe vyhovel. Súd je toho názoru, že na uvedený právny stav je potrebné aplikovať právny predpis, platný a účinný v čase uzavretia zmluvy, ktorým je zákon č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločnostiach (konkrétne ustanovenie § 4 ods. 2), nie nový zákon č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločnostiach, ktorý v čase uzatvárania zmluvy ešte neplatil a jeho aplikácia by bola v rozpore so zákazom retroaktivity. Súd z vyjadrenia Urbárskej a pasienkovej spoločnosti Vyšné Slovincy, pozemkové spoločenstvo z 10. novembra 2014 zistil, že zmluva o založení ku dňu 27.03.2006 neexistovala, existovali iba stanovy, ktoré v čl. 8 písm. n) zakotvovali, že člen spoločenstva môže previesť, predať, darovať urbariátu a jeho členom svoj členský podiel po schválení valným zhromaždením členov, čo nebolo v prípade uzatvárania predmetnej zmluvy dodržané, keďže žalovaný v 2. rade ako kupujúci nebol členom urbariátu pred uzavretím zmluvy (čo taktiež vyplýva z vyjadrenia z 10. novembra 2014), pričom nebolo preukázané schválenie prevodu valným zhromaždením. Z predmetného vyjadrenia Urbárskej a pasienkovej spoločnosti Vyšné Slovincy je takisto zrejmé, že spoločná nehnuteľnosť urbariátu ku dňu 27.03.2006 bola tvorená J. XXX - LV č. XXX a XXXX (dnes LV č. XXXX) a PKV XXX - LV č. XXXX a XXXX. K stotožneniu nehnuteľností, vedených pôvodne na PKV č. 310, súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s identifikáciou nehnuteľností na čl. 224, pričom z Vyjadrenia Okresného úradu Spišská Nová Ves, Katastrálny odbor z 20. januára 2015 zistil, že nehnuteľnosti pôvodne evidované na LV č. XXXX boli následne zapísané do nového LV č. XXXX, k.ú. Y. R., čo potvrdila aj svedkyňa p. G. na pojednávaní konanom 26. januára 2015.

6. Z Kúpnej zmluvy z 27. marca 2006, z uvedeného vyjadrenia Urbárskej a pasienkovej spoločnosti Vyšné R., J. spoločenstvo z 10. novembra 2014, ako aj z príloh k nemu pripojených súd zistil, že

predmetom prevodu Kúpnej zmluvy z 27. marca 2006 bol nasledovný podiel spoločnej nehnuteľnosti o výmere:

- LV č. XXXX podiel XX/XXXXXX o výmere X.XXX,XX m²,
- LV č. XXXX podiel XX/XXXXXX o výmere XX,XX m²,
- LV č. XXX podiel XXX/XXXXXX o výmere XXX.XXX,XX m²,
- LV č. XXXX podiel XXX/XXXXXX o výmere XXX,XX m².

C. neplatnosť F. zmluvy z XX. marca XXXX súd vidí v tom, že po právoplatnosti rozsudku tamajšieho súdu č. k. XC/XX/XXXX-XXX, kedy bola sporná F. zmluva medzi žalovaným v 1. a 2. rade vyhlásená za neplatnú v podiele tak, že žalovanému v X. rade ostal podiel na spoločnej nehnuteľnosti o veľkosti spolu XX/XXXXXX - podiel na LV č. XXXX, k.ú. Y. R. a XX/XXXXXX - podiel na LV č. XXXX, čo zodpovedá výmere 1 XXX,XX m² na spoločnej nehnuteľnosti, čo je v priamom rozpore s ustanovením § 4 ods. X zákona č. XXX/XXXX Z.z. o pozemkových spoločnostiach, keďže došlo k rozdrobeniu spoločnej nehnuteľnosti pod výmeru nižšiu, ako bola zákonom stanovená hranica X XXX m². To, že po právoplatnosti uvedeného rozsudku žalovaný v 1. rade takýto podiel na spoločnej nehnuteľnosti vlastní, súd zistil (a teda v takejto časti bola kúpna zmluva vyhlásená za neplatnú) okrem oboznámením sa s výpismi z LV č. XXXX a XXXX, aj z vyjadrenia N. a pasienkovej spoločnosti Y. R., pozemkové spoločenstvo z XX. novembra XXXX, prílohy č. X - evidenčná karta podielníka (čl. XXX), pričom žalovaný v 2. rade je aktuálne (po určení relatívnej neplatnosti zmluvy v dôsledku rozsudku tamajšieho súdu č. k. XC/XX/XXXX-XXX) vlastníkom podielu o veľkosti XXX/XXXXXX - LV č. XXX, XXX/XXXXXX - LV č. XXXX a podielu XXX/XXXXXX na LV č. XXXX, čo zodpovedá podielu o veľkosti XXX XXX,XX m² na spoločnej nehnuteľnosti (príloha č. X uvedeného vyjadrenia, evidenčná karta podielníka - čl. XXX). V tomto smere súd poukázal na skutočnosť, že právny úkon, ktorý má vadu majúcu za následok jeho tzv. relatívnu neplatnosť v zmysle ustanovenia § 40a S. zákonníka, sa považuje za platný (so všetkými právnymi dôsledkami z neho vyplývajúcimi), pokiaľ ten, na ochranu ktorého je dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (oprávnená osoba), sa neplatnosti nedovolá. Ak sa oprávnená osoba relatívnej neplatnosti právneho úkonu dovolá, je právny úkon neplatný od svojho začiatku (ex tunc). To platí i tam, kde na základe tohto relatívne neplatného právneho úkonu vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností vecné právo (uznesenie X. súdu SR z XX. októbra XXXX, sp. zn. X M. XXX/XXXX). J. kúpna zmluva v časti, kde bola jej neplatnosť vyslovená rozsudkom, vydaným v konaní XC/XX/XXXX, je teda neplatná od počiatku, nie až od právoplatnosti uvedeného rozsudku. J. už v čase uzatvárania predmetnej zmluvy nebola dodržaná litera zákona o minimálnej výmere X XXX m² na spoločnej nehnuteľnosti, ktorá mala ostať vo vlastníctve žalovaného v 1. rade po uzavretí zmluvy, a teda predmetná zmluva v tejto časti odporovala § 4 ods. X zákona č. XXX/XXXX Z.z. v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 S. zákonníka, keďže ide o právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Y. na uvedené súd žalobe vyhovel.

X. V časti - týkajúcej sa parcely registra „E“ parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m² vedenej na LV č. XXX, k.ú. Y. R., súd návrh žalobcu na začatie konania zamietol, keďže uvedená parcela nebola predmetom F. zmluvy z XX. marca XXXX, ktorej neplatnosti sa žalobca dovolával.

X. Súd podanie žalovaného v 2. rade z XX. januára XXXX, označené ako vzájomný návrh, posúdil ako obranu žalovaného v X. rade. X. spôsob riešenia tejto veci, podľa názoru súdu, nebol možný. C. už bolo uvedené vyššie, zmluva v tejto (spornej) časti odporuje ustanoveniu § 4 ods. 2 zákona č. XXX/XXXX Z.z. a teda je aj v tejto časti neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a nie je možné si svojvoľne vyberať, v ktorej časti, vo vzťahu ku ktorým parcelám, bude uvedená zmluva platná, resp. neplatná, keďže dôvody neplatnosti by sa mali vzťahovať na zmluvu ako celok.

9. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p. (o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej).

10. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný v 2. rade, a to vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, pričom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobu zamietla, inak, aby napadnuté rozhodnutie z dôvodov uvedených v odvolaní zrušil a vec vrátil na nové konanie. Keďže sa jedná o určovaciu žalobu, podľa názoru odvolateľa žalobca existenciu svojho naliehavého právneho záujmu odôvodnil tým, že ak súd určí, že napadnutá zmluva v prevyšujúcej časti je neplatná, v prípade, že žalovaný v 1. rade sa rozhodne odpredať predmetné nehnuteľnosti, potom žalobca má predkupné právo (pravdepodobne zákonné). Žalovaný v 2. rade poukazuje na skutočnosť, že v zrušujúcom uznesení sp. zn. 3 Co/18/2013 vyslovil Krajský súd v Košiciach aj právny názor, ktorým

je súd prvej inštancie viazaný. Predovšetkým mu stanovil povinnosť, v ďalšom konaní odstrániť vytýkané pochybenia, vykonať potrebné dokazovanie, opätovne vo veci rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné. Odvolací súd vo svojom zrušovacom uznesení, vytkol súdu pochybenia, že v pôvodnom rozsudku neodôvodnil, v čom spočíva naliehavý právny záujem, z akých skutkových zistení vychádzal, keď dospel k záveru, že došlo k ich zákonom nedovolenému drobeniu, že v odôvodnení chýbala právna argumentácia o dôvodoch neplatnosti zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka a zákona č. 181/1995 Z.z., že súd nehnuteľnosti nedostatočne určito označil, na základe čoho dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie nebolo správne a zákonne. Žalovaný v 2. rade zastáva názor, že súd v napadnutom rozsudku z 18. júna 2015 sa opäť nedostatočne vysporiadal s pochybeniami vytknutými v zrušovacom uznesení a z toho dôvodu aj nový rozsudok považuje odvolateľ za nesprávny a nezákonný. Uviedol, že súd na str. 13 v odôvodnení poukázal na skutočnosť, že ako prvé skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil, že žalobca je aktívne legitimovaným subjektom z dôvodu, že aj keď v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nebol vedený ako vlastník nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, ale mal uplatnený reštitučný nárok, preto bol ich vlastníkom. Tento výklad považuje žalovaný v 2. rade za nesprávny z dôvodu, že na takéto tvrdenia nemal súd k dispozícii žiadne dôkazy, vychádzal iba zo sprostredkovaných informácií. Žalobca totiž nebol vlastníkom nehnuteľností, na ktoré si uplatnil reštitučný nárok, nakoľko tieto nehnuteľnosti patrili do vlastníctva tretej osoby a preto názor súdu, že žalobca sa nestal vlastníkom predmetných nehnuteľností právoplatnosťou rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu o navrátení pozemkov, ani skutočnosť, že svoje vlastníctvo k týmto pozemkom de iure nikdy nestratil, je nesprávny a ničím nepreukázaný. Ak sa žalobca stal oprávnenou osobou na uplatnenie reštitučného nároku, súd mal za povinnosť skúmať, kto bol pôvodným vlastníkom nehnuteľností, ako zaniklo vlastníctvo pôvodného vlastníka a na základe akého právneho titulu, a či vôbec, sa žalobca stal oprávnenou osobou a ku ktorému termínu. V opačnom prípade žalovaný v 2. rade zastáva názor, že žalobca sa stal vlastníkom nehnuteľností až na základe právoplatného rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Spišská Nová Ves č. R 18/2004-1 Še zo 16.10.2006, č. R 18/2004-2 Še zo dňa 11.1.2007, č. R 18/2004-3 Še zo dňa 15.1.2007 a č. R 18/2004-4 Še zo dňa 17.1.2007, nakoľko iný dôkaz sa v spise nenachádza. Preto podľa názoru odvolateľa žalobca v tomto spore nebol aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

11. Za nesprávny považuje žalovaný v 2. rade aj právny názor súdu o existencii naliehavého právneho záujmu na určenie neplatnosti napadnutej kúpnej zmluvy. Súd v tomto prípade nesprávne posúdil existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu s odôvodnením, že ak súd určí, že napadnutá kúpna zmluva v prevyšujúcej časti je neplatná a v prípade, ak by žalovaný v 1. rade mal záujem odpredať nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom zmluvy, že žalobca by mal záujem tieto nehnuteľnosti odkúpiť. O tom, že žalobca vedel o uzatvorení napadnutej kúpnej zmluvy, žalovaný v 2. rade navrhol vykonať výsluch svedka JUDr. Kertésa, ktorého navrhol vypočuť k okolnostiam, za ktorých došlo k uzatvoreniu napadnutej zmluvy. Súd však bez odôvodnenia tento dôkaz nevykonala a preto porušil právo žalovaného na jeho spravodlivý proces. Súd sa mylne domnieval, že žalovaný v 2. rade v konaní poukazoval na skutočnosť, že predmetom žaloby je určenie relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Žalovaný v 2. rade si bol nepochybne vedomý, že predmetom určovacej žaloby je určenie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, avšak poukazoval na skutočnosť, že dôvod, ktorým žalobca preukazoval existenciu naliehavého právneho záujmu, t.j. prednostné právo na odkúpenie nehnuteľností sa týka iba dôvodov relatívnej neplatnosti právneho úkonu za predpokladu, že by bol žalobca uvedené dôvody uplatnil v zákonnej trojročnej lehote od povolenia vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovaného v 2. rade, čo sa nestalo, pretože v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nebol žalobca spoluvlastníkom nehnuteľností a neprináležalo mu zákonné predkupné právo. Žalovaný v 2. rade zastáva názor, že tento dôvod nijako nepreukazuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na určenie, nakoľko bez ohľadu na skutočnosť, či vlastníkom nehnuteľností je žalovaný v 1. rade alebo žalovaný v 2. rade, jeho (žalobcove) právne postavenie sa určením neplatnosti napadnutej zmluvy nezmení, nakoľko zákonné prednostné právo kúpy toho času má bez ohľadu na to, či predmetné nehnuteľnosti by predával ako vlastník žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade, prípadne tretia osoba. Navyše, ak by žalovaný v 1. rade chcel nehnuteľnosti odpredať, podľa tvrdení žalobcu v tomto konaní, sám by sa dostal do situácie, že prevodom nehnuteľností by došlo k ich drobeniu. Žalovaný v 2. rade je presvedčený, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že záujem o odkúpenie nehnuteľností je na strane žalobcu len fiktívny, predstieraný, nakoľko žalobca, ako podielový spoluvlastník nehnuteľností od roku 2006, kedy sa stal ich spoluvlastníkom, neodkúpil žiaden podiel zo spoločných nehnuteľností, ktoré iní spoluvlastníci odpredali, či už členom, alebo nečlenom spoločenstva. Žalobca nenapadol neplatnosť ani jedného prevodu podielov zo spoločných nehnuteľností, na ktoré poukazoval žalovaný v 2. rade a pri ktorých, ako kupujúci

figuroval pán Bohlke, resp. jeho spoločnosť, v ktorej je menovaný spoločník resp. konateľ. Menovaný pán Bohlke v spore sp. zn. 10 C/34/2012 vypovedal ako žalovaný, že odkúpil v tom čase pozemky od 23 podielnikov a ponuky na kúpu platia aj naďalej. Žalobca, ako svedok v konaní sp. zn. 10 C/34/2012 vypovedal, že on nie je schopný odkúpiť ďalšie podiely spoločných nehnuteľností za cenu, ako ich kupuje pán L.. Žalobca zároveň v citovanom konaní vypovedal, že od r. 2006 sleduje predaj nehnuteľností, avšak okrem žaloby, v ktorej má postavenie žalobcu, nenapadol žiaden iný prevod nehnuteľnosti. Odvolateľ navrhuje pripojiť spis sp. zn. 10 C/34/2012 Okresného súdu Spišská Nová Ves. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca nielenže nekúpil žiadnu z nehnuteľností, ktoré boli predmetom prevodu, ale ani neprejavil záujem o ich kúpu, a to ani vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, ani vo vzťahu k ostatným podielovým spoluvlastníkom, ktorí tieto nehnuteľnosti prevádzali na tretie osoby, bez toho, aby boli ponúkli prednostné právo kúpy. Odvolateľ ďalej tvrdí, že žalobca nemá záujem o kúpu nehnuteľností, o čom svedčí aj skutočnosť, že po zrušení pôvodného rozsudku sa nezúčastňoval pojednávaniu v novom konaní. Urobil tak až na naliehanie žalovaného v 2. rade a zúčastnil sa až pojednávania konaného 21. mája 2015, na ktorom nevedel ozrejmiť svoj naliehavý právny záujem na určení. Na otázku právneho zástupcu žalovaného v 2. rade odpovedal, že on nevie, čo je predmetom žaloby, ale, že spis sa týka toho, že mal predkupné právo a nebolo mu to umožnené. Žalobca v spore nepreukázal, že disponuje finančnými prostriedkami na reálne uplatnenie si predkupného práva. Zo strany žalobcu ide o konanie poškodiť žalovaného v 2. rade. Z vyššie uvedeného dôvodu považuje žalovaný v 2. rade akceptáciu súdu o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na určovacej žalobe, za nesprávnu, nakoľko určením sa v žiadnom prípade nezmení právne postavenie žalobcu. Určovacia žaloba má preventívny charakter. Prichádza do úvahy vtedy, keď jej prostredníctvom možno eliminovať stav ohrozenia práva a neistoty v právnom vzťahu, pričom k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť iným spôsobom. Ďalej sa uplatní v prípadoch, v ktorých určovacia žaloba, účinnejšie než iné právne prostriedky, zodpovedá obsahu a povahe príslušného vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu, tvoriacu určitý rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov. Keďže v predmetnom prípade, nemožno očakávať splnenie týchto funkcií, žalovaný v 2. rade má za to, že na strane žalobcu nie je daný naliehavý právny záujem na určení. Navyše, podľa názoru odvolateľa, súd vôbec neskúmal okolnosti, ktoré uviedol žalovaný v 2. rade na pojednávani konanom 21. mája 2015, že žalobca nepodal žalobu v záujme kúpiť nehnuteľnosti, ale či tak nekonal v prospech tretích osôb (p. Bohlke, f. Fagus, s.r.o. , Pokrok s.r.o.) i napriek tomu, že navrhol pripojiť spis sp. zn. 10 C/34/2012, s touto otázkou sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal. Žalovaný v 2. rade je nútený naďalej konštatovať, že súd nesprávne posúdil skutočnosť, že napadnutou kúpnu zmluvou došlo k drobeniu nehnuteľností pod zákonom stanovenú výmeru 2 000 m², t.j. že došlo k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z.z., nakoľko k porušeniu citovaného ustanovenia v žiadnom prípade nedošlo pri uzatváraní napadnutej kúpnej zmluvy medzi žalovaným v 1. rade, ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade, ako kupujúcim. Tento stav nastal až rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 22. apríla 2010, č. k. 5 C/18/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2011, č. k. 3 Co/185/2010, pričom zákaz drobenia sa vzťahuje len na právne úkony, ktorých predmetom je disponovanie vlastníka s jeho vlastníckym podielom, čo sa v danom prípade nestalo. Ak k drobeniu došlo následkom súdneho rozhodnutia, nemožno právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka považovať a prehlásiť za absolútne neplatný. Žalovaný v 2. rade ďalej konštatuje, že sa súd nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, či došlo k drobeniu spoločnej nehnuteľnosti, pretože nemal za preukázané hodnoverným spôsobom, že žalovaný v 1. rade je vlastníkom spoločných nehnuteľností iba o výmere 1 305,82 m², nakoľko ani v tomto prípade si súd nezabezpečil dôkazy o tom, ktoré parcely tvoria spoločnú nehnuteľnosť, aká je ich výmera a aký podiel ostal predávajúcemu, na základe aktuálnych výpisov z listu vlastníctva. Bez toho, že by si súd zadovážil grafickú, resp. textovú identifikáciu, nemohol právne relevantným spôsobom, dospieť k vyslovenému právnomu názoru. Odvolateľ zastáva názor, že súd napadnutý rozsudok opätovne nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., preto ho považuje i za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, čím na strane žalovaného v 2. rade nebolo napadnutým rozsudkom reálnym spôsobom naplnené základné právo na jeho ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zo strany súdu, podľa žalovaného v 2. rade, išlo v napadnutom rozhodnutí o prílišný formalizmus pri výklade práva a jeho aplikácii, čím došlo k absolútne a ústavne neprípustnému znemožneniu výkonu práva na strane žalovaného v 2. rade, čo zákonodarca v súvislosti s drobením nesledoval, ani sledovať nesmel, nakoľko by došlo na strane žalovaného v 2. rade k porušeniu jeho základných práv podľa článku 20 Ústavy SR.

12. K odvolaniu žalovaného v 2. rade podal žalobca písomné vyjadrenie zo 16. októbra 2015 a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Dôvody uvedené v odvolaní

sú podľa jeho názoru irelevantné a právne bezvýznamné, v žiadnom prípade nezakladajú žiaden zo zákonných dôvodov, ktorý by mal za následok zrušenie, prípadne zmenu rozsudku odvolacím súdom. Odvolanie sa opiera len o vyjadrenia, ktoré boli zo strany žalovaného v 2. rade už prezentované a súd sa s nimi aj riadne vysporiadal. Poukázal na skutočnosť, že po určení relatívnej neplatnosti časti predmetnej kúpnej zmluvy tamojším súdom rozsudkom z 22. apríla 2010, sp. zn. 5C/18/2009-113 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2011, sp. zn. 3Co/185/2010-143, došlo k tomu, že predávajúci (žalovaný v 1. rade) na jej základe (v súdnom rozhodnutí nedotknutej časti) previedol na kupujúceho (žalovaný v 2. rade) odplatne vlastnícke právo ku kauzálnej pozemkovej nehnuteľnosti o výmere 14,84 ha a sám ostal podielovým spoluvlastníkom o výmere podielu len 0,13 ha, čo je výmera nižšia ako zákonom stanovený minimálny limit výmery 2 000 m², čím takýmto spôsobom došlo k drobeniu tejto nehnuteľnosti. K drobeniu pozemkov dochádza vtedy, ak pri prevode časti vlastníckeho podielu k pozemkovej nehnuteľnosti na nečlena pozemkového spoločenstva (ktorým žalovaný v 2. rade v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy bol) ostáva prevodcovi podiel v súhrne menší ako 2 000 m², a práve takáto situácia aj v danom prípade nastala. Právne úkony v rozpore so zákazom drobenia sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné a z právneho hľadiska nemajú už od počiatku žiadne právne účinky. Žalobca má za to, že uvedené robí aj zvyšnú časť predmetnej kúpnej zmluvy neplatnou, pričom na túto neplatnosť, nakoľko sa jedná o neplatnosť absolútnu, musí súd prihliadať zo zákona (ex offico). Úlohou súdu je v tomto prípade z dôvodu právnej istoty len deklarovať skutočnosť, ktorá nastala priamo zo zákona už v čase jej uzavretia, a to spätne odo dňa jej vzniku (ex tunc). Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, v dôsledku čoho sa hľadá na absolútne neplatný úkon tak, ako keby nebol nikdy urobený. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Ak je určitý úkon absolútne neplatný, nastáva jeho neplatnosť priamo zo zákona už v čase jeho urobenia. Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 96/1995). Vzhľadom na uvedené je skutočnosť, že medzičasom došlo k zmene právnej úpravy postavenia pozemkových spoločenstiev tým, že prijatím zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, ktorý nadobudol účinnosť od 01.05.2013, bol zákon č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách zrušený, pre prebiehajúce konanie irelevantná. Žalobca riadne preukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy aj v jej zostávajúcej časti, predpokladaný § 80 písm. c) O.s.p. Obrana žalovaného v 2. rade, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy žalobca nebol podielovým spoluvlastníkom pozemkových nehnuteľností uvedených na LV č. 1219 a na LV č. 138 a tým nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, neobstojí. Žalobca mal riadne uplatnený reštitučný nárok na predmetné nehnuteľnosti a v konečnom dôsledku bolo jeho nároku aj vyhovené, o čom svedčia rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Spišská Nová Ves, ktoré sú súčasťou spisu. Svoj nárok na pozemky si žalobca uplatnil ešte 15. marca 2004. Skutočnosť, že kompetentný štátny orgán príslušný na rozhodovanie, rozhodol o nároku žalobcu so značným časovým odstupom, nemôže mať pre žalobcu následok v podobe zamietnutia jeho žaloby. Žalobca poukazuje aj na odôvodnenie rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Spišská Nová Ves č. R 18/2004-IŠe, kde sa uvádza, že už rozhodnutím zo dňa 10.9.2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.5.2002, väčšia časť majetkovej podstaty uplatneného nároku už bola riešená a priznaná. Zostávajúca časť, keďže nemohla byť riešená vtedy platným zákonom, t.j. zvyšok nároku, bol vyriešený (ako to vyplýva z rozhodnutia R 18/2004-4Še) zákonom č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov. Bolo totiž preukázané, že k 1.1.1957 boli aj tieto pozemky v držbe podielnikov Urbárskej a pasienkovej spoločnosti Vyšné Slovinky. Žalobca opakovane uviedol, že len preto, že kompetentný štátny orgán rozhodol o skoršie uplatnenom nároku neskôr, nemôže uvedené dať žalobcovi na ťarchu. Bol podielnikom, spoluvlastníkom a má predkupné právo. Existuje právoplatné reštitučné rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým bolo vlastnícke právo navrátené žalobcovi. V tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje už prezentovaný právny názor, že žalobca mal priznané vlastnícke právo na základe toho, že si uplatnil svoj reštitučný nárok účinný spätne (ex tunc), pretože nie je právne prípustné, aby taká skutočnosť, akou je časový horizont rozhodnutia pozemkového úradu, ktorý nemohol žalobca ovplyvniť, mohla mať vplyv na to, či bol alebo nebol vlastníkom predmetných pozemkov. Žalobca i jeho predkovia predmetné pozemky spoluvlastnili a uplatnenie reštitúcie, ktoré bolo úspešné, jednoznačne preukazuje právny vzťah žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam aj pred rokom 2006, kedy bola napadnutá kúpna zmluva uzavretá. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca riadne preukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy aj v jej zostávajúcej časti, lebo v prípade, že by sa žalovaný v 1. rade rozhodol nehnuteľnosti previesť, má predkupné právo.

Tým, že reštitučným nárokom žalobcu bolo vyhovené, a že nárok si uplatnil ešte v roku 2004, má nárok na predkupné právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy uzatvorenej v roku 2006, pretože aj vtedy bol ich spoluvlastníkom. Všetky tvrdenia, ktoré od počiatku sporu tvrdí žalobca, v celom rozsahu potvrdila aj výpoveď svedka z 26. januára 2015 - pracovníčka Okresného úradu. Žalobca poukazuje tiež na celé dokazovanie vykonané v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 5C/18/2009 ohľadne skutočnosti, že žalovaný v 1. rade predtým, ako uzavrel predmetnú kúpnu zmluvu so žalovaným v 2. rade, svoje podiely spoluvlastníkom na odkúpenie neponúkol. Výsledky súdneho konania vo veci 5C/18/2009 sú pre súd záväzné aj s prihliadnutím na dikciu ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p. Je tu vyriešená otázka prejudiciality, ktorú je potrebné chápať aj ako kauzálny vzťah medzi dvoma subjektívnymi právami, z ktorých jedno je podmienené druhým. Svoje miesto má práve predovšetkým v prípadoch, kedy právoplatným rozhodnutím o veci sa vyriešila otázka, ktorá má zásadný význam pre ďalší spor a od jej posúdenia závisí rozhodnutie v tejto ďalšej veci. Jej vznik predpokladá, že určitý právny vzťah sa stal predmetom procesu, pričom právny vzťah, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, musí súd pri rozhodovaní vo veci (právnom vzťahu) posudzovať len tak, ako sa stalo v právoplatnom rozhodnutí. Pokiaľ by sa bol tamojší súd v konaní pod sp. zn. 5C/18/2009 vzhľadom na vyslovenú relatívnu neplatnosť kúpnej zmluvy, a teda rozdrobenie podielu pod prípustnú hranicu, zaoberal aj absolútnou neplatnosťou, a bol by túto neplatnosť vyslovil ex offio, nebolo by došlo k tomuto sporu a žalobca by nebol nútený sa domáhať tejto neplatnosti a preukazovať svoj naliehavý právny záujem. Navyše má za to, že pri absolútnej neplatnosti žalobca takýto naliehavý právny záujem preukazovať nemusí, keďže túto neplatnosť je povinný súd posudzovať zo zákona. Vyjadrenie týkajúce sa iného sporu, konkrétne súdneho konania vedeného na tamomšom súde pod sp. zn. 10C/34/2012, považuje za irelevantné. Ide o dve nie o totožné konania, ako sa to snaží predostrieť žalovaný v 2. rade.

13. K vyjadreniu žalobcu zo 16. októbra 2015 k odvolaniu žalovaného v 2. rade podal písomné vyjadrenie odvolateľ v podaní z 13. novembra 2015, ktorý sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, že napadnutý rozsudok je vecne správny a zákonný. Za podstatnú považuje skutočnosť, že spôsobom, ako to odôvodnil súd v napadnutom rozsudku, žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu a že v tomto spore žalobca ani nepreukázal na svojej strane existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Žalobca iba tvrdí, že ak by súd vyslovil absolútnu neplatnosť zostávajúcej časti kúpnej zmluvy a v prípade, že žalovaný v 1. rade by chcel odpredať nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom kúpnej zmluvy, žalobca bude mať záujem ich odkúpiť. Žalovaný v 2. rade zdôrazňuje, že záujem o uplatnenie prednostného práva kúpy sa vzťahuje iba na určenie relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy, pričom predmetom sporu je určenie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Žalovaný v 2. rade ďalej poukázal na všetky dôvody svojho odvolania proti napadnutému rozsudku.

14. K vyjadreniu žalovaného v 2. rade z 13. novembra 2015 žalobca v následnom podaní z 15. decembra 2015 uviedol, že odvolateľ opakovane poukazuje na skutočnosti, ktoré už niekoľkokrát prezentoval pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa ten už aj riadne vysporiadal, t.j. vo svojom vyjadrení neuvádza žiadne nové, pre predmetnú vec relevantné a právne významné okolnosti. Dôvody, o ktoré opiera svoje podanie, sa nezakladajú na pravde a predovšetkým nie sú zákonnými dôvodmi, ktoré by mali mať za následok zrušenie, prípadne zmenu rozhodnutia odvolacím súdom. Skutočnosti, na ktoré žalovaný v 2. rade opakovane poukazuje, sa žalobca od začiatku nestotožňuje. Žalobca v tomto vyjadrení zopakoval svoje postoje a názory uvedené v predchádzajúcom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade.

15. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý platí aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP).

16. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia tohto zákona, zostávajú zachované.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v 2. rade ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 205 ods. 2 písm. a) až f) O.s.p. v spojení s ust. § 470 ods. 2 prvej vety CSP] a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 7. júna 2017 o 12,45 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

18. Žalovaný v 2. rade v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neodstránil pochybenia, vytýkané mu odvolacím súdom vo svojom zrušovacom uznesení. Jedná sa o pochybenie, že v pôvodnom rozsudku neodôvodnil, v čom spočíva naliehavý právny záujem, z akých skutkových zistení vychádzal, keď dospel k záveru, že došlo k ich zákonom nedovolenému drobeniu, že v odôvodnení chýbala právna argumentácia o dôvodoch neplatnosti zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka a zákona č. 181/1995 Zb., že súd nehnuteľnosti nedostatočne určito označil, na základe čoho dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie nebolo správne a zákonne.

19. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že vyššie uvedené odvolacie námietky nie sú opodstatnené a preukázané nie sú ani žalovaným v 2. rade uplatnené odvolacie dôvody.

20. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, t.j. v čase rozhodnutia súdu, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená ani žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Žalovaný v 2. rade v odvolaní argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, a preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku v napadnutom výroku.

22. Po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie neporušil právo žalovaného v 2. rade na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzuje iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia uvádza nasledovné :

23. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca sa nestal vlastníkom predmetných nehnuteľností právoplatnosťou rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemkom, ale svoje vlastníctvo k predmetným pozemkom de iure nikdy nestratil. Ak totiž došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku (pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 20. júna 2006, sp. zn. III. ÚS 178/06). V dôsledku uvedeného žalobca má aktívnu legitímáciu na podaní predmetnej žaloby.

24. Aj v ďalšej závažnej otázke, týkajúcej sa skúmania existencie naliehavého právneho záujmu na žalobcom požadovanom určení dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy ako to navrhoval, keďže v prípade úspechu v konaní bude ako vlastník predmetných nehnuteľností zapísaný žalovaný v 1. rade, čo mu umožní tieto nehnuteľnosti odkúpiť v rámci uplatnenia inštitútu predkupného práva podľa § 140 Občianskeho zákonníka v prípade, ak sa ich žalovaný v 1. rade rozhodne predať.

25. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie súdu vo vyššie uvedených otázkach je nielen správne a zákonné, ale aj dostatočne presvedčivo odôvodnené a v tomto smere jeho rozhodnutiu niet čo vytknúť.

26. Podobne postupoval súd prvej inštancie aj pri rozhodovaní a odôvodnení ďalších svojich záverov, t.j. dostatočne jasne a presvedčivo uviedol, z akých skutkových zistení vychádzal, keď dospel k záveru, že došlo k zákonom nedovolenému drobeniu predmetných nehnuteľností, pričom v odôvodnení teraz nechýbala právna argumentácia o dôvodoch neplatnosti zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka a zákona č. 181/1995 Z.z.. súd nehnuteľnosti nedostatočne určito označil, na základe čoho dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie nebolo správne a zákonne.

27. K stotožneniu nehnuteľností, vedených pôvodne na PKV č. 310, súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s identifikáciu nehnuteľností na čl. 224, pričom z Vyjadrenia Okresného úradu Spišská

Nová Ves, Katastrálny odbor z 20. januára 2015 zistil, že nehnuteľnosti pôvodne evidované na LV č. XXXX boli následne zapísané do nového LV č. XXXX, k.ú. Y. R., čo potvrdila aj svedkyňa p. G. na pojednávaní konanom XX. januára 2015. Veľkosť vlastníckeho podielu žalovaného v 1. rade na spoločnej nehnuteľnosti po právoplatnosti rozsudku tamojšieho súdu pod sp. zn. 5C/18/2009, súd zistil (a teda v takejto časti bola kúpna zmluva vyhlásená za neplatnú) okrem oboznámením sa s výpismi z LV č. XXXX a XXXX, aj z vyjadrenia N. a pasienkovej spoločnosti Y. R., pozemkové spoločenstvo z 10. novembra 2014, prílohy č. 4 - evidenčná karta podielníka (čl. 252), pričom žalovaný v 2. rade je aktuálne (po určení relatívnej neplatnosti zmluvy v dôsledku rozsudku tamojšieho súdu č. k. XC/18/X009-113) vlastníkom podielu o veľkosti XXX/XXXXX - LV č. XXX, XXX/XXXXX - LV č. XXXX a podielu XXX/XXXXX na LV č. XXXX, čo zodpovedá podielu o veľkosti XXX XXX,XX m² na spoločnej nehnuteľnosti (príloha č. 5 uvedeného vyjadrenia, evidenčná karta podielníka - čl. XXX).

XX. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu, že predmetná kúpna zmluva v časti, v ktorej bola jej neplatnosť vyslovená rozsudkom, vydaným v konaní 5C/18/2009, je neplatná od počiatku, nie až od právoplatnosti uvedeného rozsudku. Opodstatnene žalobca vo vyjadrení uviedol, že pokiaľ by sa bol tamojší súd v konaní pod sp. zn. 5C/18/2009 vzhľadom na vyslovenú relatívnu neplatnosť kúpnej zmluvy, a teda rozdrobenie podielu pod prípustnú hranicu, zaoberal aj absolútnou neplatnosťou, a bol by túto neplatnosť vyslovil ex offa, nebolo by došlo k tomuto sporu a žalobca by nebol nútený sa domáhať tejto neplatnosti a preukazovať svoj naliehavý právny záujem.

29. S poukazom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že ani tieto odvolacie námietky nemajú opodstatnenie.

30. Po zohľadnení všetkých okolností prípadu zastáva odvolací súd názor, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a zákonný a preto rozsudok potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a trovy odvolacieho konania si uplatnil, preto odvolací súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).